

Basisrust

Met zijn boterzacht klinkende klarinet sleurt Michael Moore je mee in dat je met een soezerige glimlach laat indutten. Op zijn nieuwe album *Live in Chicago* volgen dan de bandleden ook nog eens met belletjes en kalverachtig bas-en pianospel. Moore, die al zo'n 35 jaar in Nederland woont en speelt, behoort tot de bekendere improvisatoren ter wereld. Zijn bereik is groot. In formaties als het Instant Composers Pool Orchestra of in gestorven bands als het Clusone Trio (met Ernst Reijseger en Han Bennink) en het vuige The Persons, horen we hem regelmatig uit de bocht vliegen. Maar zijn grootste handtekening is toch wel de charme, wat tot uitdrukking komt in ongecompliceerde thema's en heldere klankkleuren. Er zijn weinig luisteraars die niet verliefd zijn op de klarinet-en saxofoonklanken van de geboren Amerikaan.

In zijn *Fragile Quartet* (sinds 2007) komen deze kenmerken het duidelijkste naar voren. De uiterst klassieke formatie van rieten, piano, bas en drums, lijkt hiervoor een standard en ouderwets vehikel. Toch blijven de verhalen elk moment vers en knisperend. Dat is te danken aan de ruimte voor persoonlijke vrijheid binnen de muziek, de zo tijdloze melodieën van Moore en zijn herkenbare kleur op vooral klarinet.

Het vijfde album, een kraakheldere live opname uit de club Constellation in Chicago, bewijst wederom dat we hier te maken hebben met een van de mooiste Nederlands jazz-formaties. De ruimtelijkheid in de textuur-muziek zegeviert zoals we dat gewend zijn. Er is zo veel mogelijkheid om te ademen, je waant je in een fijne droom.

Het knappe van deze band is de combinatie van een zachte, gemoedelijke sfeer met tegelijk grote spanning en opwinding. Regelmatig wil je onder een wollen deken kruipen bij het kinderlijke getokkel van pianist Harmen Fraanje of het hakkebord van percussionist Michael Vatcher, en dat terwijl Clemens van der Feen licht huilend zijn contrabassnaren bestrijkt. Maar hoewel deze impro-kamermusiek opvallend toegankelijk en harmonieus is, gebeurt er veel in het moment. De muzikale initiatieven zijn eindeloos, de interactie is constant aanwezig en de tempi variëren regelmatig.

Moore kiest zijn muzikanten niet zomaar, hij componeert met de betreffende mensen in zijn hoofd en weet precies waar de mogelijkheden liggen bij zijn bandgenoten en zichzelf. Hij kent zijn grenzen en zoekt met zijn *Fragile Quartet* niet naar uitersten of schreeuwerig geweld. Er zijn weinigen die zo kaal kunnen spelen, eigenlijk zo naakt van emoties en daardoor zo emotioneel. Telkens relativerend naar een soort kernachtige basisrust en basisklank.

Dat we hier te maken hebben met mensen die elkaar graag mogen hoor je eigenlijk aan alles. Het niveau van communiceren gebeurt op amicale wijze, met af en toe een plaagstootje of een felle noot, als schoolvrienden onder elkaar. En dat is toch bijzonder, met twee dertigers en twee zestigers in de band.

Tim Sprangers, De Groene Amsterdammer, Juli, 2016